

GOZDARSKI IN LESARSKI JUBILEJ OSKARJA JUGA

Letos se vrstijo jubileji naših gozdarjev kot na tekočem traku. Človek lahko postane vražjeveren, statistik pa bi ta pojav enostavno razglasil za zakonitost, na okroglih 5 let so se rojevali najbolj znani gozdarji »stare garde«. Vrsti, ki smo se jih letos spomnili v naši reviji, se pridružuje Oskar Jug, dipl. inž. gozd., ki letos preživi že svoje 80. leto.

Oskar Jug, ki je sicer končal gozdarsko visoko šolo in je svoje predvojno strokovno delo namenjal gozdovom, je eden prvih, ki se je po vojni v celoti posvetil organizaciji in izgradnji naše lesne industrije, ki je bila takrat zares pravi začetnik, saj je bila brez materialne in kadrovske osnove, skratka brez tradicije.

Oskar Jug se je rodil 27. 8. 1900 na Colu nad Vipavo. Njegova službena oziroma strokovna pot je bila zelo podobna potem takrat sicer maloštevičnih mladih gozdarskih strokovnjakov, le da je bil eden redkih, ki je dobil službo v Sloveniji in mu ni bilo treba na delo v druge jugoslovanske pokrajine.

V Kočevju ga je zatekla vojna. Tu se je vključil v NOB kot aktivist. Z aktivističnim delom je nadaljeval v Ljubljani, kamor se je preselil.

Prvi dve leti po vojni je vodil sedanje Gozdno gospodarstvo Postojna. Leta 1947 pa je bil imenovan za načelnika Uprave gozdnih gospodarstev Slovenije. To je bila hkrati zadnja »čista« gozdarska služba. Odslej se je posvečal izključno razvoju naše lesne industrije.

Kot direktor LIP Ljubljana (Lesnoindustrijsko podjetje) in šef kapitalne izgradnje pri generalni direkciji lesne industrije Slovenije je imel polne roke dela. Takrat so postavljali na noge prve lesnoindustrijske obrate. Kljub temu je našel čas tudi za teorijo obdelave in predelave lesa. V svojem strokovnem delu se ni posvečal ozko izbranim problemom. Nastajajoča lesna industrija je potrebovala strokovnjake, ki obvladajo kompletne postopke in procese. Zato je njegova bibliografija obsežna in pestra. V njej najdemo razprave o storilnosti v lesni industriji do razprav o tehnoloških vprašanjih kot je na primer izdelava vezanih vrat ali proizvodnja upognjenega pohištva.

Šest let, od 1962 do 1968, je predaval na Višji lesni šoli v Ljubljani. Leta 1952 je postal direktor Biroja za lesno industrijo v Ljubljani, kjer je ostal do upokojitve.

Ko pregledujemo njegovo strokovno delo, bi težko rekli, kateremu področju, usmeritvi ali problemu je posvečal posebno ljubezen in profesionalno voljo. Bržčas pa ne bo zgrešena ugotovitev, da je predvsem njegova zasluga, da je strokovna revija LES obšla številne čeri in prepreke in se naposled razvila v organsko spremljevalko stroke, brez katere bi bila visoka stopnja razvoja obdelovalne in predelovalne industrijske tehnologije lesa nemogoča.

Revijo je urejal najprej od 1953. do 1961. leta. Spet je prevzel skrb zanjo leta 1969 in še vedno skrbi zanjo kot urednik in kot organizator. Revija je zlasti v obdobju njegovega drugega urednikovanja zelo, zelo napredovala in se uvrstila ob bok revijam podobne vsebine po Evropi. O reviji bomo v kratkem spet spregovorili. Tokrat pa naj ponovimo le, da je organski splet njegovega znanja in izkušenj, zagotavlja maksimalno učinkovito vzgojno vrednost revije LES, ki je še danes edina redna strokovna lesarska literatura v Sloveniji.

Disciplina dela in disciplina življenja Oskarja Juga sta med kolegi že prislovični. Od njiju tudi sedaj ne odstopa. To pa jubilarantu zagotavlja še naprej plodno delo v stroki in v Zvezi inženirjev in tehnikov gozdarstva in lesarstva Slovenije, kjer živo deluje že vsa leta po vojni. Njegove izkušnje bodo tudi, če bo odložil uredniško pero in zapustil uredniški koš, še naprej zelene in nepogrešljive.

Marko Kmecl